

κουφικῆς δεκάτης. Δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὰ διάφορα ἀρχηγεία τῆς χωροφυλακῆς διατάσσει ὅπως ληφθῶσι παρὰ πάντων τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν ἀπλῶν χωροφυλάκων ἐγγυήσεις 20 λιρῶν ὅτι οὗτοι θέλουσιν ἐκτελεῖ πιστῶς τὰς διαταγὰς τῆς Διοικήσεως, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ᾦεν καὶ εἰς ὅ,τι δῆποτε ἂν ἀφορῶσι. Ἐάν τις παρακούσῃ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του θὰ ᾧσιν ὑπεύθυνοι καὶ θὰ πληρῶσωσι αὐτοὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως. Ἐνοεῖται ὅτι ὅλα ταῦτα οὐδένα ἄλλον ἔχουσι σκοπὸν ἢ νὰ ἐξασφαλίσωσι τῇ Διοικήσει τὴν συνδρομὴν τῆς χωροφυλακῆς πρὸς εἰσπραξίν τῆς βακουφικῆς δεκάτης. Οἱ χωροφύλακες ὅμως καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ οὐδεμίαν ἔχουσι διάθεσιν νὰ δεσμεύσωσι τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπέναντι τῆς Διοικήσεως ἐν ζητήματι ἀφορῶντι ζωτικώτατα τῆς πατρίδος των συμφέροντα, βέβαιον δὲ θεωρεῖται ὅτι ἡ πρωτότυπος καὶ παρατύπος ἐγκύκλιος τοῦ Φωτιάδου θὰ μείνῃ αἰωνίως ἀνεκτέλεστος. Συγχρόνως ἡ διοίκησις ἐξαπέστειλε διαταγὰς εἰς τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀποκωρώνος βακουφικὰ χωρία, ὅπως μὴ ἐσοδεύηται τὸ ἔλαιον πρὶν μετρηθῆ καὶ εἰσπραχθῆ ἡ βακουφικὴ δεκάτη. Ὁ γράφων ἡμῖν λέγει ὅτι θεωρεῖ περιττὸν νὰ προσθέσῃ ὅτι ὅλαι αὗται αἱ διαταγαὶ πηγαίνουσι στὸν βρόντο καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι εἴπερ ποτε ἔχουσι ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσωσι οὔτε ἓνα δράμι λάδι, ὅπως δὲν ἔδωκαν οὔτε ἓνα κουκί σιτάρι τὸ πρελθὸν θέρος. Τὰ δημοτικὰ συμβούλια συνέρχονται ὁσονούπω, ὅπως διὰ ψηφισμάτων κηρύξωσι προδότην τῆς πατρίδος πάντα πολίτην πληρῶσοντα τὴν δεκάτην ταύτην καὶ πάντα ὑπάλληλον συντελέσοντα εἰς τὴν εἰσπραξίν αὐτῆς.

ΚΥΝΗΓΙ ΕΝ ΣΥΡΑΙ

Κυνηγοὶ μονόφθαλμοι.—Συνοπτικὴ διαδικασίᾳ.—Hunter's Club.—Κυνήγιον ἀκαδημαϊκόν.—Ὁ Γιάκουμος.—Λεῖα φεύγουσα.—Ἀθάνατε Δογκιχάτε!—Μένει πάλιν μόνος...

Ἐδῶ λοιπόν, ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἠκολούθησα τὴν ἡμέραν

γῶν τοῦ Πόντ-Ἀβέζν. Καὶ μὲ βαθὺ ἀπελπισίας αἶσθημα, κατηγόρησε τὸν ἑαυτὸν του, διότι ἦτο τόσῳ τρελλός, ὥστε νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα, ἐκεῖ ὅπου οὔτε ἡ φιλοδοξία του, οὔτε αἱ ἐλπίδες του ἔφθανον.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὀκταβίου τὸν ἀπέσπασε τῆς ζάλης του.

— Ἀγαπητὴ κύριε Δερβλάυ, ἔχουμε ἐδῶ κάποιον, ὁ ὁποῖος ἔμπορεῖ νὰ σὰς ἀντιταχθῆ εἰς τὰ βιομηχανικὰ ζητήματα· εἶναι ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ κύριος βαρώνος Πρεφόν, σοφός...

— Ἦτέτε ἄνθρωπος τῆς σπουδῆς, ἀγαπητὴ μου Ὀκτάβιε, διέκοψε μὲ γλυκεῖαν φωνὴν ὁ βαρώνος... Ὁ ἀγρός τῆς ἐπιστήμης εἶναι πολὺ ἐκτεταμένος καὶ δὲν ἔμπορῶ νᾶχω ἄλλην ἀξίωσιν, εἰμὴ ὅτι ἐκαλλιέργησα πολὺ μικρὸν μέρος...

Ὁ Φίλιππος συνερχόμενος ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν δεσποινίδα Μπωλιέ. Εἶχεν ἀπομακρυνθῆ καὶ περιεπάτει κατὰ μῆκος τοῦ ἀνδρῶν μαζῆ μετὰ τὴν βαρώνην ἐπιχαρίτως καὶ βραδέως. Μετὰ τὸ ἄκρον τῆς ἐρυθρᾶς μεταξίνου ὀμβρέλλας τῆς, ἐκτύπα μηχανικῶς τὰ ἄνθη μιᾶς περιπλεκτῆς τριανταφυλλιάς, ἡ ὁποία ὕψου πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δρυφράκτου τοὺς κλώνους τῆς.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐστέναξε καὶ ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τόσῳ χαριτωμένου θέαμα.

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, εἶπε, ποῦ ἀκούω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Πρεφόν.

ἐκείνην τοὺς φίλους μου. Ἦτα νῦξ ἀκόμη καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐλαμπύριζον σποραδικὰ τινὰ ἄστρα. Σιωπὴ βαθεῖα. Ὁ τριγυρὸς μόνον ποδοπατουμένων φρυγάνων καὶ ἀμφίβολοι πλέον ὄχι λόγοι, ἀλλὰ φωναὶ ἀνθρώπινοι ἐξικινούντο μέχρις ἡμῶν. «Πρόσεξε! ἐάν τολμήσῃς νὰ δοθῆς εἰς διαχύσεις περὶ τῆς νυκτὸς οἱ γρόνθοι μου θὰ τελέσωσι ἀγῶνα ἀλματικὸν ἐπὶ τῆς ράχεώς σου. Τὴν ὥραν αὐτὴν καθίπτανται τὰ πτηνὰ καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος δύναται νὰ τὰ φέρῃ εἰς ἄλλο μέρος. Μὴ κινήθῃς ἢ σὲ πνίγω!» Αὐτὰ μοὶ ἔλεγεν ὁ σύντροφός μου καὶ θλίβων στιβαρῶς ἐμωλώπιζε τὸν βραχιονά μου.

Ἦδη λευκαὶ χαραυγαὶ ἐπέχυσαν ἀμυδρὸν φέγγος καὶ τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν μογγὸν ἀντελάλησαν τὰ βουνά. Εἶνε τὸ σύνθημα αὐτὸς καὶ μετ' ὀλίγον ἀστραπαὶ ἀναδίδονται ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄλλοι πάλιν κρότοι καὶ ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἀπαυστοι πλέον, συνεχεῖς, ὑπόκωφοι, βαρεῖς, λειπόψυχοι. Τὸ ὄπλον εἶνε ἐν τῇ εὐκολωτέρᾳ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν κυνηγῶν θέσει μετὰ τὴν σφύραν ἀνωρημένην, ἀκολουθοῦν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκ τῆς προσοχῆς ὄρασιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀγρυπτον ἀκοήν των, τῶν ὁποίων προπορεύονται πάλιν οἱ σκύλοι σκιρτῶντες, ὀσφραϊνόμενοι δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, μετὰ τὴν κεφαλὴν σχεδὸν συρομένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἶνε πρῶτὴ πλέον καὶ μαυρολογουσίαν ὅλα τὰ βουνὰ ἐκ τῶν κυνηγῶν καὶ εἶνε ἀνάγκη αὐταπαρνησίας παράφρονος, ἦν μόνος ὁ Συριανὸς ἔχει... εἰς τὸ κυνήγιον. Τὰ σφαιρίδια συρίζουσι περὶ τὴν κεφαλὴν σου, διαπερῶσι τὴν σάρκα σου φλέγοντα, καθαίμασσοῦσι τὴν ὄψιν τοῦ παρὰ σὲ κυνηγούντος, ὅστις ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του στωϊκώτατα. Ἄν δὲ κατὰ τὸν ἐκ τοῦ συστάδην τοῦτον ἀνθρωποπόλεμον μᾶλλον σφαιρίδιόν τι, ποθοῦν νὰ φέρῃ εἰς φῶς τραγικόν τι ἐπεισόδιον σύνθησε, βυθίσῃ εἰς σκότη ὀφθαλμὸν τινα, ἢ μὲν ἀπώλεια τούτου εἶνε βεβαία, ἀλλὰ δὲν θ' ἀδημονῆ οὐδὲ θὰ στενοχωρῆται ἐπὶ πολὺ ὁ παθὼν· θὰ τὸν ἐπανίδητε πάλιν ἐκεῖ εὐθὺς ὡς ἀφήσῃ τὴν κλίνην του. Καὶ διὰ τοῦτο, — σὰς βεβαίῳ ἐάν θέλητε, καὶ

Καὶ ἐπειδὴ ὁ βαρώνος ἔκαμε νεύμα εὐγενοῦς διαμαρτυρήσεως.

— Ὁ κύριος δὲν εἶναι συγγραφεὺς ἐνὸς πολὺ σπουδαίου ἔργου ἐπὶ τῆς ἐξοπτήσεως τῶν μετάλλων; Κατέγινα καὶ ἐγὼ πολὺ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, καὶ ἀνέγνωσα μὲ ζῶηράν περιέργειαν τὸ ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον ἐστείλατε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν.

— Ὡ! ὦ! βαρώνε, ἀνεφώνησεν εὐθύμως ὁ Ὀκτάβιος, βέβαια δὲν ἐπεριμένετε νὰ εἰσθε τόσῳ γνωστὸς ἴσῃ βουνά μας;... Ἐλάτε βαδίσετε πρὸς τὴν δόξαν, καλέ μου, τὸ ὄνομά σας εἰσέδυσεν ἕως εἰς τὸ βάθος τῶν ἐξοχῶν μας, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ οἰκοσῆμου σας ἔμβλημα; Ἄνατος ἴσῃ σπαθὶ πρέπει νὰ προσθέσητε: καὶ ἴσῃ πέννα. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι σὰς περιπαίζω... Ὅθι σὰς ἐμιμούμην, ἂν μπορούσα...

Ἄλλ' ὁ βαρώνος πολὺ ὀλίγον ἐνδιεφέρετο δι' ὅ,τι ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος! Κατενθουσιασμένος διότι εὗρεν ἀκροατὴν, δυνάμενον νὰ τὸν ἐννοήσῃ, ἤρηξε νὰ ἀναπτύσῃ ζήτημά τι πολὺ δύσκολον περὶ τῆς τήξεως τοῦ χάλυβος. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μεσολάβησις τῆς βαρώνης δὲν θὰ κατώρθου νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν. Ἡ ἀγγλικὴ του ἀκαμψία ὑπεχώρησεν εἰς διαχυτικώτατην ἀτμηλησίαν. Ἐκτύπα τὰ χεῖρά του, μιμούμενος τὸν κρότον τῶν μηχανῶν, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερον ὅ,τι ἔλεγε.

(ἀκολουθεῖ)

διά τῶν ἀλαθῆτων ἀριθμῶν, — μετὰ πεντήκοντα ἔτη ἡ Σῦρος θὰ κυνηγῆ μονόφθαλμος. Οὐχ ἤττον καὶ τὰ κωμικά ἐπεισόδια ἐπιπολάζουσιν, ὧν ἕν καὶ τὸ ἐξῆς: Τρυγῶν τις πίπτει ὑπὸ δύο ὁμοχρόνους πυροβολισμούς καὶ δύο ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουσιν ἀλλήλους, ὧν ὁ εἰς κρατῶν ἀνά χειρας τὴν τρυγῶνα θερμὴν καὶ ὁ ἕτερος τὸ δικαίωμα. . . ψυχρόν. "Ἀρχεται συνεπῶς διαδικασία συνοπτικῆ.

— Φέροτο· ἐγὼ τὸ χτύπησα, γὰρ τὸ κόλπο μου. Δεξιᾶ δὲν ἤτανε; λέγει ὁ εἰς χειρονομῶν ζωηρῶς.

— Καὶ ἤσυνε σὺ δεξιᾶ; ἐρωτᾷ ὁ ἄλλος ὀργίλος.

Τρίτον τότε πρόσωπον προβαίνει, αὐτόκλητος διαιτητῆς αὐτόπτης:

— Εἶνε ἴδικό του, λέγει· ἐγὼ εἶδα. Καὶ διὰ ν' ἀποστρέψη ἔ πρόθυμος οὗτος διαιτητῆς πᾶσαν τυχὸν τοῦ ἄλλου δυσαρέσκειαν: «Τὸ δίκιο!» ἐπιλέγει ἀνυψῶν ἀδιαφόρως τοὺς ὤμους.

Ἄλλὰ τὸ δίκαιον εἶνε ἡ πλειότερον ἐπαναλαμβανομένη καὶ ἡ πλειότερον πάσης ἄλλης ἀναξία προσοχῆς λογικῶν ὄντων λέξις, καὶ . . . πυγμαχία τραγικῆ ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ ἐν τοῖς καφενεῖοις τῆς ὥραιάς μας Δελαγρατίσας, τῆς ἐγγυτέρας εἰς τὸ κυνήγιον ἐξοχῆς, ὅπου διὰ τοῦτο καὶ ἐνδιαίτηματα τῶν κυνηγῶν μας ἄλλα, μετὰ τὸ κυνήγιον, καὶ τὸ δεῖλι ἡ ζωηρότης εἶνε μεγάλη. Ὅσοι δὲν ἔφεραν μεθ' ἑαυτῶν χάριν μόνον τούτου καὶ τὰς οἰκογενείας των, οἵτινες καὶ ἀνακεκλιμένοι τὴν ἀνάκλιτον ἐκ τοῦ καμάτου, ἀνεμίζονται ὑπὸ τῆς ἀξιοτιμῆς συμβίου των, κατὰ τὸ *abige mulier muscas*, . . . εἶνε ὅλοι ἐν τοῖς καφενεῖοις συνηθροισμένοι καὶ περὶ τὴν ἀνάκλιτον αὐτῶν κεντρικὴν τράπεζαν κάθηνται εὐκύκλως. Εἶνε ἐκεῖ τὸ κυνηγετικὸν παρελθὸν πολὺν, τὸ παρὸν οὐ πολλὰ μέλη, εἰρήθω ἐν παρόδῳ, μονόφθαλμα, τὸ δὲ μᾶλλον, χροιάζον μόλις, ἀπειρηκὸς μὲ τὸ ὄπλον μεταξὺ τῶν γονάτων, σχηματίζει ἀπώτερον κύκλον καὶ ἀκροᾶται ἐν ἐκστατικῇ ἀκίνησίᾳ καὶ ἐν συνοχῇ τῆς πνοῆς. Ἐκεῖ στήνονται τὰ περιφρούρα τῆς Σύρου κυνηγοσυμβουλία. Προηγούνται αἱ ἀμυδαῖαι ἐρωτήσεις καὶ οἱ ἀπολογισμοὶ ἐκάστου, καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχονται φυσικῶς αἱ σκέψεις ἐπ' αὐτῶν, καὶ οἱ αὐτοὶ στοχασμοὶ, αἱ αὐταὶ ἰδέαι ἀναδεδύονται καὶ ἀνακυκλοῦνται καθ' ἐκάστην ὥραν διὰ νὰ μὴ εἴπω στιγμὴν. Ὅλοι θὰ εἴπωσι κάτι περὶ τοῦ κυνηγίου. Εἰς συνεισφέρει μετωρολογικὴν τινα παρατήρησιν, σχετικὴν, ἄλλος μίαν σύστασιν, τρίτος τὸν ἐπαινὸν του πρὸς τινα, τέταρτος ἐν σκῶμμα, ἄλλοι ὄραθὸν κυνηγετικῶν ἐπεισοδίων, καὶ μόλις πέμπτος τις θὰ μνημονεύσῃ τοῦ σιγαροχάρτου τοῦ Καλλιγᾶ καὶ ἔκτος θὰ τονθορῶσῃ στροφὴν τινα δημῶδη καὶ φεύγουσι δύο καὶ ἔρχονται τέσσαρες διὰ ν' ἀναγγείλωσιν ἐν μέσῳ ἀπλέτων γελῶτων, ὅτι εἶδον πάλιν διελθόντα τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξοχῇ αὐτῇ καθηγητὴν τῆς Νομικῆς κυνηγοῦντα μὲ παντούφλας καὶ ὀμβρέλλαν καὶ νὰ διαδεχθῆ πάλιν ταῦτα ἡ κυνηγετολογία. Ἐνῶ δὲ καταναλίσκεται κάποτε πνεῦμα ἄυλον, πάντοτε τὰ ποτήρια φέρουσιν εἰς τὸ στόμα τὸ πνεῦμα τὸ ρευστὸν καὶ ἀρωματισμένον τῆς μαστίχης, ὅπερ καὶ αὐτὸ εἶνε μία τῶν ἀδυναμιῶν τῆς Σύρου.

Αἴφνης φωνὴ ἀκάνονιστος μίγνυται ἐξῶθεν εἰς τὸν ἰλαρὸν βόμβον τῶν κυνηγῶν καὶ πρῶτον στίφος σκύλων καὶ εἶτα ἀνὴρ ἔβενωπόγων, μετρίου ἀναστήματος, μὲ ἐπιμηκὴ καὶ μελαψὴν τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδιορρυθμὸν βᾶδισμα εἰσορᾷ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πολλὴν ἔχων ὁμοιότητα πρὸς δραπέτην ἱερο-

μόναχον, ἢ πρὸς τὰ χονδροειδῆ ἐκεῖνα πρόσωπα, ἅτινα ἡ σπαρρακτικὴ τῶν παιδῶν ζωγραφικὴ φιλοτεχνεῖ ἐπὶ τῶν τετραδίων ἐν τοῖς σχολείοις, εἶνε γνωστὸς ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὴν Σῦρον ὅλην. Οἱ γέροντες τὸν ἐνθυμοῦνται ὅλοι ἀγένειον συγκυνηγόν των, οἱ δὲ νέοι τὸν συναντῶσι τὴν ἐπὶ τοῦ βουνοῦ. Τοῦτο ἀρκεῖ ὅπως σὰς δώσῃ ἰδέαν τινα περὶ τῆς δημοτικότητος τούτου, ἀλλ' εἶνε ἄξιος πλειοτέρας ἐκ μέρους ὑμῶν ὑπολήψεως ὁ πολυμελᾶχρῶνος Γιάκουμος. Διότι οὗτος εἶνε ἡ ἐμφαντικώτερα ἔκφρασις τοῦ κυνηγίου, καὶ ὡς τοιοῦτον σὰς τὸν παρουσιάζω. Τέλλος τὴν σκοπευτικὴν, Βίκτηιος εἰς τὸ ἀνατρέφειν σκύλους, ἄξιος καὶ αὐτὸς τῶν ἐγκωμιῶν Σιδωνίου τοῦ Ἀπολιναρίου, ἀναγνωρίζεται ὑπὸ ὅλων ὡς πρῦτανίς των, ὅσον ὡς καφεπότης φοβερός καὶ δαιμονολόγος. Χειμῶν εἶνε, θέρος, ἀνοιξίς, πάντοτε κυνηγεῖ· τρώγει, κοιμᾶται, ὄνειροπολεῖ, τὸ κυνήγιον μασσᾷ, ἐνθυμεῖται, ὄνειρεῖται. Αὐτὸ εἶνε ὁ κόσμος του καὶ ἔκτος αὐτοῦ τὸ μηδέν. Προσκεικολλημένος λοιπὸν ὡς ὄστρεον ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς αὐτῆς, τὰ βουνὰ ἔχει ἐνδιαίτημά του καὶ τὰ βουνὰ θὰ ἔχῃ τάφον του. Νὰ ζῆς ἐδῶ, δὲν δύνασαι βεβαιώσου ν' ἀναμνησθῆς μιᾶς ἡμέρας ἢ διήλθες ἐν τῇ ἐξοχῇ, νὰ ποθήσῃς πάλιν τὸν ἀέρα τῶν βουνῶν χωρὶς νὰ μὴ ἐπιπροσθήσῃ εἰς τὴν μνήμη σου, εἰς τὸν πόθον ἡ ἰδιορρυθμὸς αὐτῆ φυσιογνωμία. Τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἀνυπομόνως ἀναμένουσιν ἐν τῷ καφενεῖῳ οἱ νεοφώτιστοι τῆς ἡμέρας τὸν ἀπολογισμὸν, καὶ ἔτι ἀνυπομώτερον πάντες τὴν ψυχαγωγικὴν ἀγαθότητά του, διότι ὁ μακάριος κέκτηται καὶ τίτλους ἐπίσης ἀναμφισβητήτους ἐπὶ οὐρανοῦ βασιλείας.

Ἄλλὰ τὴν ἀεὶ εἰσορᾷ εἰς τὸν κύκλον τῶν κυνηγῶν οὗτος, οὔτε διὰ τὸ ἐν οὔτε διὰ τὸ ἄλλο. Γεγονὸς λυπηρὸν φέρει αὐτὸν ἐκεῖ, τὸ ὁποῖον προαίρεται τὸ ν' ἀνατρέψῃ τὰ καθήματα, τὰς τραπέζας, νὰ ὑποδαυλίσῃ τὴν μῆνιν τῶν σκύλων, ν' ἀναστατώσῃ τὸ καφενεῖον, ν' ἀνατρέψῃ τὸν διευθυντὴν του καὶ νὰ διαλύσῃ τὸ συμβούλιον. Ὁ ἥλιος δυσόμενος ἐν ὄλῃ του τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἐροδίδε τὴν θάλασσαν καὶ τὸν αἰθέρα τῶν βουνῶν, ἐν ᾧ ἐξ ἑνὸς σημείου τοῦ ὀρίζοντος ἐπέτελλε κηλὴς μαύρη, μεγεθυνομένη βαθμηδόν. Ἡ νεφέλη αὕτη, στρατιαὶ ἀπειράριθμοι ὀρτύγων καὶ τρυγῶνων, διασχίζει τὸ ἐλεύθερον διάστημα, μέλλουσα νὰ ἐπικαθίσῃ ἐπὶ τοῦ βράχου ὑπεράνω τοῦ ὁποῖου θὰ νυκτωθῆ. Ὁ σταθμὸς δὲ οὗτος πᾶς ἄλλος θὰ ἦνε ἡ ἡ Σῦρος. Καὶ τὴν ἀεὶ περιδινεῖται ἡ νεφέλη ἐν τῷ οὐρανῷ ραθύμως, μετασχηματιζομένη εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἢ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου, τὴν δὲ διανοίγεται εἰς εὐκύκλον στεφάνην, καὶ τέλος στήλη ὀρθία καὶ κάθετος ἐξαφανίζεται εἰς τὸ ἀντίθετον σημεῖον. Αὐτὰ ἐτελοῦντο ἐκεῖ ἐπάνω. Ἄλλ' ἐν τῷ πρὸ τοῦ καφενεῖου ἐκχυθέντι κόσμῳ, καὶ περίξ αὐτοῦ, ὅπου δωμάτιον καὶ θημωνία; Ὅλοι ἦσαν ἤδη ὀρθιοὶ μὲ ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν καὶ δισταλμένα τὰ ὄμματα ὑπὸ πόθου ἀλγεινοῦ, μετροῦντες ἐκάστην στιγμὴν δι' ἀπειλῶν μεγαλοφρόνων, δι' ἀναφωνήσεων στεναγμῶν, σχεδὸν θρήνων, ὕβρεων καὶ βλασφημιῶν καθ' ὅλων τῶν περωτῶν βασιλείων ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ καὶ ὀνομαστικῶς καθ' ἐκάστου εἶδους, καὶ ἄλλοι δάκνουσι τὰς χεῖρας, ἄλλοι σείουσι τὴν κεφαλὴν καὶ παραλαλοῦσι καὶ τρίζουσι τοὺς ὀδόντας καὶ ὑψοῦνται ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν τοίχων, παρακολουθοῦντες τὴν φεύγουσαν λείαν μέχρις οὐ σβεσθῆ. Καὶ ἦν ἰδεῖν ἐκεῖ τὸν εὐθυμὸν Γιάκουμον, περίλυτον ἕως θανάτου καὶ ἦν ἀναφωνῆσαι: Ἄθάνετε Δογκιχῶτε, Δογκιχῶτε ἀθάνετε!

Ἐκτοτε φθίνει τὸ κυνήγιον καὶ ἀποφλοιούται ἡ καρδία τοῦ Συριανοῦ πάλιν. Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὔτε πτερόν, τὴν μεθεπομένην ὀλίγα ὀρτύκια καὶ πάλιν τίποτε καὶ πάλιν ὀλίγα. Καί... μένει ὁσονούπω πάλιν μόνος ἐπὶ τῶν βουνῶν ὁ περίφημος Γιάκουμος, ὁ ἀμαυρωτῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ κυνηγετικοῦ κλέους τῆς οἰκογενείας τῶν Λουσιῶν, φωνεῦν ὅ,τι ἂν εὔρη, ἀρκεῖ νὰ ἔχη πτερά, τὴν ἡμέραν, καὶ ἐρωτολογῶν τὴν νύκτα μὲ τοὺς ἀνέμους, ἀπαρηγόρητος ὅμως ἀκόμη διὰ τὴν διαφυγούσαν ἐκείνην τὸ τουφέκιόν του λείαν. Τὴν λύπην του αὐτὴν ἐκφράζων πρὸς ὄντινα συναντηθῆ μετ' αὐτοῦ ἐκεῖ πάντοτε, διΰσχυρίζεται ὅτι ψεύδεται ἀναιδέστατα ἡ ἱστορία, ἂν δὲν ψεύδωνται οἱ εἰπόντες εἰς αὐτὸν τότε, ὅτι ἀφηγεῖται αὕτη, ὅτι αἱ κραυγαὶ τῆς συνελεύσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ ἐπύκνωσάν ποτε τὴν ἀτμόσφαιραν, ὥστε κόραξ ἰπτάμενος τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των, ἐχάλασε τὰς πτέρυγας του καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. «Τόσο, λέγει, φωνάζαμε καὶ βλασφημούσαμε σὰν ἐπεροῦσε τὸ ἀτελείωτο ἐκείνο κοπάδι, ποῦ ἂν ἔλεγε ἀλήθεια ἡ ἱστορία μὲ τὰ χέρια θὰ τὸ κυνηγούσαμε!» καὶ δύο δάκρυα καταλείβονται ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

Σουσουράδα

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ὑπὲρ τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καταστραφέντων ἐκ σεισμοῦ ἐλλήνων

Χθὲς ἔτι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς ὠραίας Ἰωνίας ἦνθουν πόλεις καὶ κῶμαι ὑπὸ ἐλλήνων οἰκούμεναι.

Σήμερον αὐταὶ μὲν μετεβλήθησαν εἰς σωρούς ἐρειπίων καὶ τάφων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐτάφησαν οἱ χθὲς μὲν ζῶντες ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν, ἀ ἠτοίμασεν αὐτοῖς ἐντιμὸς ἐργασία, νῦν δὲ τὸ πᾶν ἀπολέσαντες ζῶν, ἄρτον καὶ στέγην. Χιλιάδες οἰκιῶν κατέρρευσαν καὶ μυριάδες ἐλλήνων ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἰς μόνον τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς Ἑλλάδος αἰσθάνονται ἀγίους παλμούς ἐν τοῖς στέρνοις αὐτῶν καὶ ἰσρὰ δάκρυα πλημμυροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς των, πλανῶνται ἔρημοι σήμερον ἐπὶ τῆς σειομένης γῆς. Μάννα γλυκεῖα, Ἑλλάς, πρὸ χρόνου μικροῦ σὺ ἐξέτεινας τὴν δεξιάν σου καὶ περιεθαλψας τοὺς ἐξ ἁμοίας συμφορᾶς ἐρημωθέντας πολίτας τῆς εὐδαίμονος Ἰταλίας. Θὰ ἀφήσῃς σήμερον αὐτὰ τὰ τέκνα σου, ὑπὲρ ὧν δὲν συγκινούνται οἱ κραταιοὶ τῆς γῆς διότι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι ἡ κραταιὰ καὶ θωπευομένη καὶ ἐλπίζομένη πολῦτιμος σύμμαχος αὐτῶν Ἰταλία — θὰ ἀφήσῃς τὰ τέκνα σου ἔρημα, ἀπωθούσα αὐτὰ μακρὰν τῶν μητρικῶν σου κόλπων; Θὰ ἀφήσῃς ἔρημα τὰ τέκνα, τὰ ὅποια ἐξ ὄτου ἠκούσθη τὸ γλυκὺ ὄνομά σου ἐπὶ τῆς γῆς μετέσχον τῆς δόξης σου καὶ τῶν πικρῶν μαρτυριῶν σου; Θὰ ἀφήσῃς τὰ τέκνα σου ἔρημα ἐπὶ τῆς σειομένης ἐκείνης γῆς, ἐφ' ἧς, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐρειπίοις τῆς, σήμερον μετ' ἐλπίδος λαμπροῦ μέλλοντος προσβλέπομες πάντες; Καὶ δὲν θὰ δείξῃς, Ἑλλάς, σήμερον μάλιστα, εἰς τὸν κόσμον ὅλον, πόσον ἰσχυροὶ, πόσον ἀδαμάντινοι εἶναι οἱ δεσμοὶ οἱ συνέχοντες τὰς καρδίας τῆς ὑπὸ τόσα ξένα μαῦρα, ἀλλοφύλων σκῆπτρα οὕτως οἰκτρῶς κατατετμημένης καὶ ἀσπαιρούσης μεγάλης Ἑλλάδος;

Ἡ ἐπιτροπή

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιοι, 18 Ὀκτωβρίου. Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐπερωτησιν τοῦ κ. Γκρανέ, ὁ κ. Σαλλεμὲλ-Λακούρ, ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, λέγει ὅτι ἡ Κίνα δὲν ἠθέλησε νὰ διαπραγματευθῆ μετὰ τῆς Γαλλίας, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ἐκβάλῃ τὴν Γαλλίαν ἐκ τοῦ Τονκίνου. Ὁ ὑπουργὸς προσέθετο, ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων τῆς Βουλῆς, ὅτι ἡ Γαλλία ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ μετ' εὐσταθείας τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν ἐν Τονκίνο. Ἡ συζήτησις θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ αὔριον.

Βιέννη, 18 Ὀκτωβρίου. Τὰ ἡμιπέτημα φύλλα τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου ψέγουσι τὴν πρὸς τὴν Ρωσσίαν διαγωγὴν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας καὶ ἀποκαλοῦσι ταύτην ἄφρονα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

τῆς ὑπὲρ τῶν καταστραφέντων ἐκ σεισμῶν Μικρασιατῶν συστάσεως ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἡ συστάσα ὑπὸ τῆς λέσχης τῶν Μικρασιατῶν φοιτητῶν πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ παθόντων ἐκ τῶν σεισμῶν, παρακαλεῖ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συνδράμωσι τοὺς ἀτυχήσαντας ἀδελφοὺς ἡμῶν νὰ πέμψωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημεριδῶν, ἐν ταῖς στήλαις τῶν ὁποίων θέλουν δημοσιεῦσθαι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνεισενεγκόντων. Ἐπίσης δύναται νὰ πέμψωσι αὐτὴν καὶ πρὸς τοὺς κ. κ. Φ. Παρασκευάδην (παρὰ τῷ γραφείῳ τοῦ σιδηροδρόμου) καὶ Ἀλέξ. Ἰσακίδην, φαρμακοποιόν. Τὰ συλλεχθησόμενα χρήματα, ὧν ἀκριβὴς σημείωσις θέλει δημοσιευθῆ διὰ τοῦ τύπου, θέλουν παραδοθῆ τῇ κυβερνήσει.

Ἡ ἐπιτροπή

Ὅσοι θέλετε νὰ φάτε σὰν τὸ σπῆτι σας

οἱ ἐν Ἀθήναις καταβαίνετε εἰς Πειραιᾶ, καὶ ἐν Πειραιῇ μεταβαίνετε εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μακρᾶς Στοᾶς, παραπλεύρως τοῦ ἐμπορικοῦ Ζολώτα καὶ Δημητρακοπούλου

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑΝ

τὸ ὠραιότατον ἐστιατόριον, ὅπερ διευθύνει ὁ κ. Γεώργιος Παπανικολάου.

ΕΚΕΙ

θὰ εὔρετε τὰ φρεσκότερα ψάρια, τὰ εὐχυμότερα μπιφτέκια, τὸ προσφατώτερον κυνήγι, τὸ νοστιμώτερον φαγητὸ, τὸ ἀγνότερον ρετσίνατο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ πωλεῖται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἀντωνιάδου, Μπέκ (ἐδὸς Ἑρμοῦ) καὶ ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Νάκη (ἐδὸς Αἰόλου) ἀντὶ 1.80.

Ἐν τοῖς αὐτοῖς βιβλιοπωλείοις πωλοῦνται ἐπίσης καὶ οἱ **Κρητικοὶ Γάμοι** κατὰ φυλλάδια πρὸς 10 λεπτά ἕκαστον.

Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νεανίσκος ἵνα ὑπηρετῆ δωρεάν ἐν οἰκίᾳ, νὰ φοιτᾷ δὲ εἰς τὸ σχολεῖον.